

ÚVOD

Toto číslo časopisu AUC Theologica je ve své tematické části poněkud netypické. Samotné téma duchovního doprovázení není nijak zvláštní: vybíráme jednu z aktuálních a základních problematik současné spirituální teologie. Duchovní doprovázení, na které se soustředí první čtyři tematické příspěvky, představuje jedno z polí, kde se v teologii teoretická reflexe výrazně dotýká praxe. S tím souvisí i volba příspěvateľů, které jsme oslovili: jde o teologicky vzdělané autory, kteří mají dlouholetou praxi v oblasti duchovního doprovázení, případně se jí výzkumně věnují. Důraz na praktickou zkušenost se odráží i ve stylu, jimiž jsou jednotlivé příspěvky zpracovány. Oslovené autory jsme požádali, aby teologicky reflektovali svou dosavadní zkušenost a pokusili se představit si, jaké jsou podle nich základní principy, dynamika a realita duchovního doprovázení na cestě k hlubšímu rozvoji života neseného křesťanskými hodnotami.

Základní terminologické vymezení služby duchovního doprovázení s důrazem na význam trojiční struktury duchovního života představuje ve svém článku spirituální teolog *Pavel Vojtěch Kohut*. Podle tohoto karmelitánského autora mnoha doprovázejícím schází jasná představa, v čem duchovní doprovázení spočívá a k čemu by mělo vést, a odtud vyplývající základní požadavky na doprovázeného i doprovázejícího. Kohut předkládá vlastní definici dimenzí duchovního vedení, včetně specifického antropologického modelu vhodného pro itinerář duchovního rozvoje.

Druhý text z pera italského psychoterapeuta a teologa *Amedea Cenciniho* se zaměřuje na rozlišení základních charakteristik zdravého individuálního doprovázení osob v různých etapách duchovní

formace a typologií doprovázejících včetně příkladů některých specifických patologií, s nimiž se v této oblasti nejčastěji setkáváme. Autor se soustředí zejména na vystižení kvalit vztahu mezi doprovázejícím a doprovázeným.

Z pohledu ignaciánské spirituality se tématu doprovázení věnuje ve své stati *František Hylmar*. Po obecné prezentaci základních podob duchovního doprovázení a vymezení duchovní zkušenosti v kontextu moderní doby představuje základní momenty duchovního doprovázení podle spirituality sv. Ignáce z Loyoly, které však podle autora odráží obecnou dynamiku duchovní cesty. Text proto hovoří o nezbytném postoji otevřenosti v procesu doprovázení, ujasnění si cílů, vnímavosti vůči vnějším dějům a vnitřním hnutím a jejich rozlišování, sdílení vnitřního života s doprovázejícím, prvku rozjímavé modlitby v doprovázení, rozpoznání vlastní křehkosti a Boží přijetí, hledání cesty v následování Krista. Podobně jako Cencini se domnívá, že jde o více než dovednost, která má charakter daru, proto je často řeč o „umění doprovázet“ druhé na duchovní cestě.

V závěru textu E. Hylmar letmo zmiňuje důležité téma supervize duchovního doprovázení, jemuž se věnuje autorka posledního tematického textu Štěpánka Syrovátková. Na rozdíl od předchozích studií zde již nejde o pohled doprovázejícího, ale o představení výsledků kvalitativního výzkumu zaměřeného na osoby, které aktuálně vykonávají službu duchovního doprovázení v katolickém prostředí. Autorka se soustředí na jejich pojetí duchovního doprovázení, jejich definování cíle, formy, typu a obsahu duchovního doprovázení.

Vedle těchto tematických článků čtenář v čísle nalezne v rubrice „Varia“ dokončení pojednání *Stanislava Sousedíka* o intencionálních individuích z minulého čísla, další příspěvek *Ctirada V. Pospíšila* k eucharistické nauce Jana Husa a Jakoubka ze Stříbra, podnět *Libora Ovečky* k současným přístupům v morální teologii a konečně článek *Michala Sklenáře*, doktoranda naší fakulty, představující liturgická témata na stránkách časopisu Vyšehrad v poválečných letech.

Redakce